

Презъ нощта турцитѣ тихо напуснали околността. Може би Богъ не пратилъ сънъ на Димко, та той билъ буденъ презъ цѣлото време. Отъ прозореца на свѣята килия той видѣлъ какъ Индже Балабанъ изпратилъ войниците и се върналъ съ двадесетина снажни турци въ манастира. До заранъта Индже Балабанъ не излѣзълъ отъ манастира. Димко много се зачудилъ, когато на утрото единъ монахъ радостно му казалъ, че турцитѣ заминали безъ никой да ги усѣти. Димко нищо не казалъ за онова, което видѣлъ презъ нощта, но той дълбоко вървалъ, че Индже Балабанъ готвѣлъ нѣкоя примка. Той се е скрилъ съ войниците въ манастира или около него, а щомъ той е наблизилъ, тогава и турската всійска не ще е дале че. И Димко решилъ да наблюдава.. На втория день следъ като турцитѣ напуснали манастира, дошелъ пратеникъ на болярина Янука, и известили, че той ще дойде следния день да се помолитъ на светитѣ четиридесетъ мѣченици въ манастирския храмъ да закрилятъ София и да не позволяватъ на невѣрниците да погубятъ жителитѣ ѝ. (Следва)

Йорд. п. Илиевъ